

Sygn. akt VIII Ka 611/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Gąsowski – spr.

Sędziowie: SO Marek Wasiluk

SR Michał Czapka – del.

Protokolant – Anety Chardziejko

przy udziale oskarżyciela - PPO Bożeny Romańczuk

po rozpoznaniu w dniu 16.11.2015 r. sprawy:

K. K.

skazanego za czyny z art. 244 k.k. i inne

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę skazanego od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 07.05.2015 r. [sygn. akt VIII K 21/15]:

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

a) w miejsce przepisów wskazanych jako podstawy orzeczenia kar łącznych powołuje:

- w punkcie I. – art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 89 § 1a k.k. oraz

- w punkcie II. – art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k.

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.

III. Za obronę z urzędu przed sądem odwoławczym zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. S. kwotę 147,60 [stu czterdziestu siedmiu złotych sześćdziesięciu groszy] w tym 27,60 [dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy] z tytułu podwyższenia należności o stawkę podatku VAT.

IV. Zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Marek Wasiluk Dariusz Gąsowski Michał Czapka

UZASADNIENIE

K. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 151/13, za czyn z art. 244 kk, popełniony w dniu 1 maja 2013 roku, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego

Wydziału Karnego w Siemiatyczach z dnia 22 kwietnia 2014 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

2. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 19 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 152/13, za czyn z art. 244 kk, popełniony w dniu 21 maja 2013 roku, na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Siemiatyczach z dnia 22 kwietnia 2014 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

3. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 19 lipca 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 156/13, za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 18 maja 2013 roku, na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego w Siemiatyczach z dnia 22 kwietnia 2014 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

4. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 4 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 159/13, za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony w nieustalonym dniu października 2012 roku, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 59 ust. 3 w zw. z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony w marcu 2012 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony w bliżej nieustalonej dacie 2010 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, popełniony w bliżej nieustalonej dacie 2012 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za powyższe czyny wymierzono karę łączną w wymiarze 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata oraz orzeczono grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 zł.

5. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 19 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 238/13, za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 25 kwietnia 2013 roku, na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata.

6. Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt VIII K 339/13, za czyn z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk popełniony w dniu 22 lutego 2013 roku oraz za czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk popełniony w dniu 22 lutego 2013 roku, przy przyjęciu, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 3 lata oraz orzeczono grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 zł.

7. Sądu Rejonowego w Otwocku II Wydziału Karnego z dnia 9 stycznia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 902/13, za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony w dniu 3 sierpnia 2013 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata, za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 3 sierpnia 2013 roku, na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby wynoszący 2 lata.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach wyrokiem łącznym z dnia 07.05.2015r. w sprawie sygn. akt VIII K 21/15 na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, art. 89§ 1a kk połączył skazanemu K. K. kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach w sprawach o sygnaturach akt: VIII K 151/13, VIII K 152/13, VIII K 156/13, VIII K 159/13, VIII K 238/13 i VIII K 339/13 i orzekł wobec skazanego K. K. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk połączył skazanemu K. K. kary grzywny orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach

w sprawach o sygnaturach akt : VIII K 159/13 i VIII K 339/13 i orzekł wobec skazanego K. K. karę łączną grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny równoważna jest kwocie 10 (dziesięć) zł. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu oraz na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny uiszczony grzywny w sprawach podlegających łączeniu. W pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawił do odrębnego wykonania. Na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawie Sądu Rejonowego w Otwocku o sygn. akt II K 902/13. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Adwokata Ł. S. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) złotych w tym kwota VAT 27,60 (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) złotych tytułem zwrotu kosztów obrony sprawowanej z urzędu. Zwolnił skazanego od uiszczenia kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść skazanego K. K. prokurator, który na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 437 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1 i 4 kpk, zarzucił mu:

1) obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 91 § 2 kk poprzez zaniechanie powołania go jako podstawy wymierzenia kary łącznej w wyroku łącznym, podczas gdy Sąd w wyroku łącznym połączył kary wymierzone w warunkach ciągu przestępstw (wyrok sygn. akt VIII K 339/13) oraz za kary za inne kolejne przestępstwa (VIII K 151/13, VIII K 152/13, VIII K 156/13, VIII K 159/13 i VIII K 238/13), zatem przepis ten powinien znaleźć zastosowanie jako podstawa wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym ,

2) rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena przesłanek przedmiotowo-podmiotowych wskazywała na potrzebę wymierzenia kary łącznej na zasadzie kumulacji w wymiarze 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez rozwiązanie kar łącznych pozbawienia wolności, połączenie kar pozbawienia wolności sygn. akt VIII K 151/13, VIII K 152/13, VIII K 156/13, VIII K 159/13 i VIII K 238/13 oraz VIII K 339/13 i wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz powołania w podstawie wymiaru kary łącznej art. 91 § 2 kk.

Ponadto na podstawie przepisów art. 425 § 1 - § 3 k.p.k. i art. 444 § 1 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości, na korzyść skazanego K. K. jego obrońca i w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił mu:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, której wysokość jest nieadekwatna do istniejącego związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary jednostkowe oraz nie uwzględnia w należyтым stopniu okoliczności, które zaistniały już po wydaniu wyroków, odnośnie postawy skazanego K. K., przemawiających za korzystniejszym dla niego ukształtowaniem kary łącznej pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji tj. kary 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego, wobec nietrafności zawartej tam argumentacji, nie zasługiwała na uwzględnienie nawet w części. Natomiast skarga prokuratora okazała się zasadną w zakresie w jakim doprowadziła do zmiany przepisów wskazanych w podstawie wymiaru kar łącznych, które orzeczenia wobec K. K..

Z uwagi na treść wydanego przez Sąd Okręgowy wyroku, który zmienia zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji, jak też brzmienie art. 457 § 2 k.p.k., wobec braku stosowanego wniosku ze strony prokuratora, szczegółowe rozważania

niniejszego uzasadnienia dotyczyć będą apelacji obrońcy skazanego K. K., który to podmiot skutecznie złożył wnioszek o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji.

Przed odniesieniem się do zarzutu apelacyjnego obrony przypomnieć należy, iż zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.k. Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, gdy zachodzą warunki do wydania kary łącznej. Z kolei przepis art. 85 k.k. stanowi, iż Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy słusznie, kierując się określonymi w przywołanych przepisach przesłankami orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej, orzekł wobec skazanego K. K. kary łączne, za pozostające ze sobą w zbiegu realnym przestępstwa. Tak zatem połączeniu podlegały kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone za przestępstwa, za które został on skazany w sprawach prowadzonych przed Sądem Rejonowym w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Siemiatyczach o sygn. VIII K 151/13, VIII K 152/13, VIII K 156/13, VIII K 159/13, VIII K 238/13 i VIII K 339/13 oraz kary jednostkowe grzywny orzeczone wyrokami ww. sądu w sprawach sygn. akt VIII K 159/13 i VIII K 339/13. Na zasadność takiego rozstrzygnięcia zdaniem Sądu Odwoławczego wskazują tak daty popełnienia czynów, jak i daty wydania wyroków jednostkowych. Również żadna ze stron nie kwestionowała stanowiska Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Odnosząc się natomiast do zarzutu sformułowanego zarówno w skardze apelacyjnej obrońcy skazanego jak i rzecznika oskarżenia, na wstępie przypomnieć należy, iż w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas: gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą [wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60]. Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary [wyrok SN z 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 7-9/1991, poz. 39]. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować [wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18].

Niewątpliwym jest, iż decydując w przedmiocie kary łącznej organ rozstrzygający winien pamiętać, iż wymierzając karę łączną uwzględnić należy - jak to już wcześniej stwierdzał Sąd Apelacyjny [np. wyrok z dnia 18 kwietnia 1991 r. - II AKr 33/91] - głównie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. [wyrok S.A. w Krakowie z dnia 02.07.1992 r. w sprawie II Akr 117/92 KZS 1992/3-9/50].

W tym kontekście bardzo wyraźnie trzeba stwierdzić, iż obowiązujące przepisy prawne, nie wprowadzają automatyzmu w kształtowaniu kary łącznej wyznaczając jedynie granice w jakich kara łączna może być orzeczona.

Przepis art. 86 § 1 k.k. ustala minimum i maksimum wymiaru kary łącznej, która może być wymierzona w granicach od najsurowszej orzeczonej kary [system absorpcji] do sumy orzeczonych kar [model kumulacji]. W tak określonych granicach funkcjonuje model pośredni, tj. asperacji. Kierując się jednym z powyższych systemów sąd wymierza jedną karę za całość czynów przestępczych pozostających ze sobą w zbiegu realnym. Przy tym podkreślić należy, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji [rozwiązania najkorzystniejszego dla skazanego] nie jest jednak ani obowiązkiem sądu orzekającego, ani punktem wyjścia przy ocenie jej wymiaru, a wręcz przeciwnie jest rozwiązaniem skrajnym, stosowanym wyjątkowo. Nadto popełnienie wielu przestępstw powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymiar kary łącznej nie może bowiem stanowić swoistej „premi” dla skazanego

płynącej jedynie z faktu popełnienia większej liczby przestępstw [por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 183/07, KZS 2007/11/19].

Mając na względzie powyższe rozważania stwierdzić należy, że w odniesieniu do osoby K. K. brak było istotnych względów optujących, tak jak chciałby tego obrońca, za zastosowaniem przy łączeniu kar reguły pełnej absorpcji. Podobnie niezasadny wydaje się być wniosek wyrażony w apelacji prokuratora, gdzie skarżący argumentował za celowością sięgnięcia po regułę pełnej kumulacji.

Przyjęcie w wyroku, jako metody rozstrzygnięcia, asperacji [częściowej absorpcji] z jednej strony pozwoliło Sądowi pierwszej instancji uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego, ze względów oczywistych, prowadzi reguła absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu realnym przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych. Z drugiej zaś strony dało to też możliwość uniknięcia konsekwencji w postaci automatycznego zsumowania dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadziłyby oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie postulowanej przez rzecznika oskarżenia.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą skazanego, który zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuca niewystarczające uwzględnienie przy wymiarze poszczególnych kar łącznych okoliczności korzystnych dla K. K.. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy precyzyjnie, a przy tym szczegółowo wyjaśnił, jakimi względami kierował się on kreując wymiar kolejnych sankcji.

W szczególności Sąd ten w dostatecznym stopniu przeanalizował kwestię istnienia związków przedmiotowo – podmiotowych zachodzących pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu realnym. Wziął zatem pod uwagę odległość czasową pomiędzy czynami, występowanie bądź też brak podobieństwa rodzajowego popełnianych przestępstw, jak też motywację sprawcy. Przede wszystkim jednak bardzo wnikliwie zostały przeanalizowane warunki i właściwości osobiste skazanego. Ich ocena, w kontekście celów prewencji indywidualnej i generalnej, które powinna spełnić orzeczona wobec K. K. kara łączna pozbawienia wolności nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Szczegółowe omówienie tych kwestii znalazło się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku k. 154-156, które niewątpliwie jest skarżącym znane i stąd nie ma potrzeby ku temu, aby kolejny raz je przytaczać. Zwłaszcza, że Sąd Odwoławczy stanowisko to w pełni aprobuje, a zaprezentowany tok rozumowania przyjmuje jak własny.

Z opisanych wyżej względów zarzuty apelacyjne, które zostały oparte na treści art. 438 pkt 4) k.p.k. nie mogła doprowadzić do zrealizowania żadnego z zawartych w niej żądań.

Natomiast wyrok Sądu pierwszej instancji podlegał zmianie na skutek częściowego uwzględnienia apelacji prokuratora. Niewątpliwie podczas wyrokowania umknęło uwadze Sądu meriti, że w przypadku skazania sprawcy za ciąg przestępstw i inne przestępstwo, jak to miało miejsce w sprawie przedmiotowej, samodzielną podstawą prawną wymiaru kary łącznej jest art. 91 § 2 k.k. Zgodnie bowiem z tym przepisem, jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 k.k. popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, Sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału [Rozdział IX K.k. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych].

W pozostałym zakresie, nie stwierdzając uchybień, które winny być uwzględnione w instancji odwoławczej z urzędu, orzeczono o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze orzeczono na mocy § 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu [Dz. U. z 2013 r. Nr 461 z póź. zm.].

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, biorąc pod uwagę fakt orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności.